בס"ד

פקודי | תשע"ו
גליון נומער:
8

עלה לתרופה

א וועכנטליכע גליון אויף פרשת השבוע
חיזוק, הייליגע דיבורים און עצות פון הרה"ק ר' נחמן מברסלב זיע"א

על הפרשה

ציילן דער חילוק צווישן צוויי און דריי

שמעיה און שמערל זענען ביידע צופעליג געשטאנען אינדרויסן פון צימער וואו ס'איז פארגעקומען א העכסט אומאינטערעסאנטע לאנגווייליגע שמועס – לכאורה. בשעת שמערל האט אפילו נישט פרובירט אויסצוהערן מיט א האלבע אויער, האט שמעיה אנגעשפיצט ביידע אויערן. ער האט געהערט געשושקעטע סודות:

"זאג נאר, פון וויפיל רעדט זיך עס? צוויי אדער דריי?"

"עה, וואס רעדסטו. אסאך אסאך מער ווי דריי. פיר לכל הפחות, און איך וואלט געזאגט אז מ'קען זיך רעכענען אויף פינף."

࿇

א שמועס צווישן צוויי מענטשן וועלכע דינגען זיך וועגן "צוויי אדער דריי" איז לכאורה אן אומאינטערעסאנטע שמועס, לכל הפחות אין שמערל'ס אויגן (אדער אויערן). שמעיה האט געהערט און פארשטאנען עפעס טיפער. דארט איז ווארשיינליך פארגעקומען א שמועס וועגן עפעס וואס איז ווערד צוויי-דריי, אפשר פינף... מיליאן דאלער. אבער אן אנטוויקלטער שכל וואלט צוגעטראפן א טיפערע קלער: ווער ווייסט, אפשר האבן די צוויי מענטשן זיך "בלויז" געדינגען וועגן זאכן וואס זעען אויס ווי נישטיגקייטן – וועגן צוויי אדער דריי מילימעטער למשל? ווערסטו פרעגן, וואס איז דער נפקא מינא פון צוויי אדער דריי מילימעטער? ס'קען זיין פיקוח נפש ממש. טראכט פון צוויי דאקטוירים וועלכע פרובירן צו באשטימען אויב מען דארף אוועקשניידן צוויי אדער דריי מילימעטער פון א קראנקע אבער האקעלע אבר...

וואס איז די חשיבות פון א סענט און א דאלער? וואס איז די ווערד פון צוויי-דריי טראפן? ווער קומערט זיך וועגן א ברעקל? א מיליגראם? א סעקונדע? כמעט קיינער האט נישט א טראפ געדולד צו ציילן טראפן וואסער, אבער טראפן פון א זעלטן-טייער מעדעצין ווערט אוודאי יא געציילט מיט פארזיכטיגקייט און כובד ראש. קיינער קוקט זיך נישט אום אויף צוברעקלטע שיריים פון א קעיק, אבער ברעקלעך חמץ ערב פסח איז גאר אן אנדערע מעשה. צענדליגע פונט פון שטיינער ווערן רואיגערהייט פארפאלן בשעת'ן בויען, אבער קיינער איז נישט מוותר אויף אן אונס גאלד.

די וועלט איז פול מיט "שמערלעך" וועלכע אינטערעסירן זיך נישט אין דער חילוק צווישן "צוויי און דריי". זיי באטראכטן הונדערטע "קליינע" געלעגנהייטן אלס "קליינגעלט", און פאר אזעלכע נישטיגקייטן לוינט זיך אפילו נישט אוועקצוגעבן צייט צו רעדן פון דעם. אזא שאד. קיינער וויל נישט זיין אין שמערל'ס שיך, ווייל זיינע שיך טרעטן אין שפלות'דיגע ערטער. ער ווייסט נישט צו שעצן זיינע געוואלדיגע נכסים, ווייל ער ווייסט ניטאמאל וואס ער פארמאגט. ער ווייסט נישט צוצולייגן דעם "מיליאן" נאך דיווארט "צוויי" אדער "דריי". ער מיינט ער איז בעל הבית אויף עטליכע גראשן אין די צייט וואס ער וואלט באמת געקענט זיין א מיליאנער, אויב מען וואלט אים אויפגעקלערט וועגן זיין ריזיגע ירושה וואס ער האט באקומען. גאלדענע גליקן דרייען זיך אונטערן פיס און אונטערן רוקן, מען דארף נאר נייגן אן אויער צו הערן און דערהערן דער סוד וואס די תורה לערנט אונז.

࿇

> ער מיינט אז ער איז בעל הבית אויף עטליכע גראשן אין די צייט וואס ער וואלט באמת געקענט זיין א מיליאנער - אויב מען וואלט אים דערציילט וועגן זיין ירושה.

אֵלֶּה פְקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן. די תורה איז אונז מגלה די חשיבות פון יעדע סכום, נישט קיין חילוק ווי גרויס אדער קליין. אלעס ווערט געציילט און גערעכנט. יעדע נדבה, יעדע שקל. ווייל זאכן וואס האבן נישט קיין חשיבות ווערן נישט געציילט, אבער יעדע איינציגסטע יקר המציאות פון אן אוצר קאמער ווערט געציילט מיט א פונקטליכע חשבון.

ווי טייער איז יעדע פינטל און טראפ. יעדע ווארט, אות, און תג איז מער אומשאצבאר ווי א מענטשליכער שכל באגרייפט. דערפאר זענען פארהאן געניע חשבונות פון פסוקים, ווערטער, און אותיות אין תורה שבכתב און אין תורה שבעל פה, ווייל יעדע אות און פינטל איז א יקר המציאות. דער חילוק צווישן א "חבר" ביז דער טיטל "רבי" קען זיין אן אות אחת.

די תורה איז אויך מגלה די חשיבות פון יעדע מינוט און סעקונדע. דער מולד ווערט אויסגערעכנט אויפן רגע, און מצה ווערט חמץ אויפן מינוט. די ביישפילן זענען בלויז א טִפָּה מִן הַיָּם, אבער א "טראפ" אליין איז אויך אן אומשאצבארע דוגמא פון אן אוצר וואס ווערט געציילט. די הייליגע חכמים האבן געוואוסט צו משער זיין וויפיל טראפנס דער ים פארמאגט (הוריות י, ב), און דאס געבט אונז א טראפעלע צו פארשטיין זייער אומגעהויערע גדלות. דאס געבט אונז אויך צו פארשטיין דער גדלות פון א טראפ. ווער עס קען רעכענען טראפן פאשטייט אוודאי די חשיבות פון יעדע איינציגע טפה באזונדער, אזוי ווי רבי עקיבא וועלכער האט משיג געווען דער סוד פון א טראפ וואסער וואס לעכערט דורך שטיין...

פארזעצונג אויף זייט 4.

הכנה לפורים

- ליקוטי מוהר"ן תורה י'-

המשך

א מאמר לכבוד פורים - א תמצית פון ליקוטי מוהר"ן תורה י' וואס געבט אונז אן עצה אויף למעשה וויאזוי זיך צו גרייטן לימי הפורים הבא עלינו לטובה.

אין קורצן פון פריער: א מענטש איז געוואוינט צו זיין פארנומען מיט זיך אליין און מיט זיינע הצלחות, און אפילו ווען ער דינט השי"ת איז ער פול מיט הרגשות וועלכע שטאמען פון ישות. דאס ברענגט אים צו עצבות, ווייל די אנגעבלאזענע גאווה בלאזט אויף אלע חסרונות אן קיין פראפארציע, און לאזט נישט דעם מענטש זיין צופרידן וויאזוי ער איז.

אבער ווען א מענטש איז זיך מקרב צו צדיקים באקומט ער א רצון צו טראכטן פונעם כבוד ה', און מיט אזא קלער איז שוין נישט אזוי שווער צו לעבן מיט א רוח החיים, צו טאנצן און זינגען מיט שמחה פון מגלה זיין כבוד ה' אין יעדע קלייניקייט. אפילו אין א צייט פון א נפילה קען מען זיך דערפרייען מיט כבוד ה' וואס ווערט נתגלה דווקא ווען די וויטסטע מענטש דערנענטערט זיך צו השי"ת, און אזוי ווערט א מענטש אנגעפולט מיט א שמחה גדולה אז ער קען זיך מחדש זיין און ארייננכאפן עפעס א גוטע מעשה און מצוה נאך א נפילה.

יעקב אבינו האט אריינגעשיינט די הארה פון מגלה זיין כבוד ה' אין יעדן פלאץ, און אז מען קען אנקומען צו דביקות הבורא נישט בלויז דורך אהבה ויראה, נאר בעיקר ווען מען איז זיך מחזק צו זען דעם אור ה' צווישן די אייגענע ד' אמות - אין בחינה פון "בית" - נישט קיין חילוק ווי ארעם און קליין א מענטש'ס רוחניות'דיגע מקום איז.

dividing ornament

דער עיקר פארבינדונג מיט השי"ת איז תפילה. ס'איז פאראן א סארט תפילה וואס דער מענטש איז זיך מדבק אין השי"ת דורך אהבה ויראה, און ער בעט אויף רוחניות'דיגע ענינים. אזא תפילה איז בחינת "הר ושדה" ווייל ער טשעפעט זיך אפ פון זיין גשמיות'דיגע לעבן.

דאס איז בעצם אונזער עבודה ביים דאווענען, אבער מען דארף אויך וויסן וויאזוי צו מתפלל זיין אין צייטן פון טרדות, ירידות, ווען דער מח אין הארץ זענען ווייט פון שפירן אהבה ויראה. דעמאלט איז די תפילה א בחינה פון "בית" - א תפילה מיט א פשוט'ע אמת'ע טעם פון תמימות. מען דערציילט פאר השי"ת אלעס וואס מען שפירט און וואס מען גייט אדורך.

די צדיקי הדור לערנען אונז וויאזוי זיך צו מקשר זיין צו השי"ת אין יעדע מצב, דורך שיחה ותפילה וואס מען רעכט אפ בשעת מען איז פארנומען און טרוד מיטן פשוט'ן לעבן.

ווער זענען די צדיקי הדור? זאגט דער זוה"ק: די וועלכע האבן די כח צו מייחד זיין זיין הארץ פאר השי"ת, צו מעורר זיין און עפענען די רערן וועלכע גיסן שפע פון רחמים עליונים וואס זענען ממתיק דינים, נישט נאר דורך באווייזן ישועות ומופתים, נאר בעיקר דורך אוועקנעמען די הסתרה פון כבוד ה', און דורך אלעמען מקרב זיין צו מכיר זיין השי"ת. דער צדיק הדור לערנט אונז וויאזוי צו דאווענען א תפילה בחינת "בית" - מיט א הארץ וואס שפירט זיך "היימיש" און אויפריכטיג מיט זיין פשוט'ע מצב - מיט אן הכרה אז השי"ת געפונט זיך אויך דארט, און פון דארט קען מען זיך אויך ווענדן צו אים.

דאס איז מרומז אין וואס חז"ל זאגן (ב"ב קטז, א) "כל שיש לו חולה בתוך 'ביתו' ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים." ווער עס האט א בחינה פון "חולה" אין די תפילות וואס מען רעכט אפ בתוך "ביתו" - ער קען נישט מקשר זיין זיין פשוט'ע פריוואטע לעבן מיט השי"ת - דאן זאל ער גיין צו א חכם וועלכער וועט אים אויסלערנען דרכי התפילה.

עס זענען פאהאן בעלי גאווה וועלכע ווילן זיך נישט דערנענטערן צו צדיקים, און זיי זאגן אז זיי קענען אליין עפענען דאס מויל צו דאווענען. אזא בעל גאווה טראגט - אפשר אומוויסנדיג - א טיטל פון "אבי - מלך". "אבי" איז פון לשון "ווילן" - ער וויל אליין קעניגן. אבימלך איז אנדערש ווי אנדערע טמא'נע קליפות מיט דעם וואס ער וויל זיך מקרב זיין צו קדושה, אבער צוליב זיין אייגענע אינטערעסע און הצלחה.

השי"ת האט געזאגט צו אבימלך: "השב אשת האיש כי נביא הוא." די פרוי - "אשה" - איז דער סוד פון תפילה. דער מענטש וואס איז בחינת "אבימלך" מעסט א תפילה לויט זיין התעוררות פון אהבה ויראה, און אויב ער שפירט נישט התעוררות, דאן האלט ער אז זיין תפילה איז גארנישט ווערד. ער וויל נישט גלייבן אין די כח פון צדיקים וועלכע קענען דערהייבן זיין תפילה מער ווי ער אליין קען.

דער שורש פון זיין טעות איז אז ער טראכט נישט פון כבוד ה', און דער עיקר כבוד ה' ווערט נתגלה דורך מקשר זיין די גשמיות'דיגע ערד צום רוחניות'דיגע הימל - דורך א פשוט'ע תפילה. אויף דעם דארף מען די כח פון צדיקים וואס זיין תפילה איז "סדורה בפיו", און ער ווייסט דער "סדר" און בירור הניצוצין, וויאזוי מען הייבט זיי אויף פונעם טיפעניש אין עשיה צו די הויכע ספערן אויבן.

"הקב"ה נתאווה שיהיה לו דירה בתחתונים." השי"ת וויל כביכול וואוינען אונטן, אבער ער איז אויך מתאווה לתפילתן של צדיקים. ס'איז נישט צוויי פארקערטע "גלוסטעניש" כביכול, נאר דער אמת איז אז דורך התקרבות און התקשרות לצדיק, קען א מענטש עוסק זיין אין עבודת התפילה אין יעדן פלאץ און אין יעדע צייט, דורכדעם וואס ער איז מקשר זיין "בית" צו השי"ת.

בעלי גאווה ווילן ווילן זיך נישט דערנענטערן צו השי"ת, ווייל זיין באטראכטן זיך אליין אלס צדיקים, דורכדעם וואס זיי פאסטן און זענען זיך מסגף מיט סיגופים, אבער באמת זענען זיי צולעכערט מיט חסרונות. נאכן חטא אדם הראשון איז זיין "כתונות אור" פארוואנדלט געווארן אין א "כתונות עור" (די לעכטיגקייט איז געווארן טונקל - עוור - בלינד...) און דערפאר דארף מען זיך פלאגן צו מכניע זיין דעם גוף. די מטרה איז אבער אז דער גוף זאל זיין א כלי צו מקבל זיין א געפיל פון כבוד ה'. ווען מען איז נישט מקורב צו צדיקים, דאן קען מען זיך צולעכערן מיט סיגופים, אבער דער גוף בלייבט א צולעכערטע כלי אן א מעגליכקייט צו מקבל זיין אור.

דאס איז די תוצאה פון גאווה וואס וויל בלויז גרויסע שווערע עבודות פון סיגופים, אדער עבודות וואס זענען גרויס ווייל מען זעט דערין הצלחה. אבער ווען מען איז זוכה כבוד ה' אין יעדן פלאץ, דאן טרעפט מען שמחה ואורה אין יעדע פארשטופטע ענגע ווינקל אין לעבן.

מחיית עמלק

שאלה: צומאל קומט מיר אן שווער צו מחליט זיין צווישן צוויי ברירות. איך ווייס אז "ספק" איז נישט קיין גוטע זאך ברוחניות, און עס זענען טאקע פאראן גרויסע בלבולים וועלכע פארדינען זיך די טיטל פון "קליפת עמלק", אבער איז יעדע קליינע פארלעגנהייט טאקע א נעץ פון עמלק'ס קליפה? (אזוי ווי עס שטייט אין ספה"ק אז עמלק איז גמטריא ספק)

תשובה: עמלק'ס טומאה איז זייער הארב צוליב זיין כיטרע אייגנשאפט. אנשטאט צו ערשיינען מיט גרויס פאמפאון פראפעגאנדע ביים טיר, דרינגט ער אריין צווישן לעכער אין שפאלטן וועלכע זענען אפטמאל באהאלטן פונעם מענטש'ס באוואוסטזיין. עמלק קומט אפקילן א איד'ס ברען, ער וויקלט ארום דעם שכל מיט דיקע ספיקות און אומקלארקייט. דערפאר ווארנט די תורה צו געדענקען אז די קליפה עקזעסטירט, און אז מען מוז זיך אנשטרענגען עס מוחה צו זיין, ווייל עמלק איז דער ראש הקליפה - ראשית גוים עמלק.

אויב מיר וועלן אביסל אריינקלערן דעריין, וועלן מיר איינזען אז יעדע מאל וואס א מידה רעה אדער תאווה פרובירט צו האבן אן אויבערהאנט, איז עס דווקא אין א צייט ווען עס שאפט זיך ספיקות אין אמונה, אין א צייט וואס ס'איז שווער צו טרעפן השי"ת. מען טרעפט זיך מיט אזעלכע קושיות ווי למשל, "וואו קומט בטחון אריין דא? איך מוז ע-פ-ע-ס טוהן, אבער שוין!" אדער, "וואס איז מיין לימוד התורה ווערד", און אויך, "דארף דען השי"ת אזא אומבאלימפערטע תפילה ווי מיינע..."

עמלק קומט נישט דווקא מיט אפענע כפירה. ער פרעגט בלויז תמימות'דיגע שאלות - לכאורה - וואס די אונטערשטע שורה דערפון איז, "וווער זאגט אז השי"ת איז דא מיט מיר." פארלעגנהייט איז עמלק'ס בעסטע געלעגנהייט אונז אונטערצוווארפן פון אונזער רוחניות'דיגע גלייכגעוויכט, און וויבאלד ער איז מצליח, שטראמט אריין א סעריע פון אומגערופענע נודניקעס ווי חלישת הדעת, גאווה, און שאר מרעין בישין. ווען איז עמלק געקומען די ערשטע מאל? ווען די אידן האבן געפרעגט, "היש ה' בקבנו אם אין."

עס זענען פאראן געוויסע ערטער וואו עמלק האט נישט קיין צוטריט. א איד וועלכער איז אויפגעוואקסן אין שויס פון פרומקייט, האט נישט קיין נסיון פון אנצינדן א לעקטער אום שבת. שמירת שבת איז ביי אים אזוי איינגעווארצלט, אז דארט האט ער נישט קיין ספיקות. וואו איז עמלק יא מצליח אריינצושטעלן א פוס? אין האקעלע פלעצער. עמלק פארלייגט זיך אויף "כל הנחשלים אחריך" - אין ענינים פון עבודת השם וואס מען איז נישט אזוי קלאר אויב ס'איז טאקע אזוי וויכטיג, אפשר קען מען פארקוקן אויף דעם, ווייל ווי שטארק גייט דאס אן כביכול פארן רבוש"ע? מען קומט מיט תירוצים מתירוצים שונים צו בארעכטיגן וואס מיר זענען נישט הונדערט פראצענט זיכער אז ס'איז אויסגעהאלטן, און מען כאפט זיך נישט אז די תירוצים זענען באמת מושרש אין קושיות וואס עמלק פרעגט כדי צו שטעלן דעם מענטש אין ספיקות.

וויכטיגער ווי זיך שואל עצה זיין וואס צו מחליט זיין - איז זיך שואל עצה זיין וועגן דער עצם ספק. מען פרעגט דעם בעל העצות אליין - מען ווענדט זיך צו השי"ת. אפילו די ספיקות שטעלן זיך אויף ווי א וואנט, ווייס איך אז השי"ת איז דא מיט מיר, און קיין שום ספק קען נישט פארשטעלן די ידיעה פון מיר. ווען מען ווענדט זיך צו השי"ת אין התבודדות, דאן ווייזט ער אז ס'איז פאראן א פתח אינעם וואנט פון ספק, א פתח דורכצוגיין און צוצוקומען צו אים.

שאלה: איך פארשטיי אז עמלק'ס ספיקות גראבן אונטער יסודות פון אמונה, אבער האט עס א שייכות צו אנדערע "בעל-הבית'ישע" טאג-טעגליכע החלטות וואס איך דארף מחליט זיין אין מיין אייגענע פערזענליכע לעבן?

תשובה: עמלק'ס ספיקות עגבערן נישט בלויז ביי זאכן וואס זענען דירעקט פארבינדן מיט רוחניות. מיר האבן אן א שיעור החלטות צו מאכן, וואס צו קויפן, וואס צו שפאַרן, וועגן זיך צו שפּאַרן, און ווען נאכצולאזן. מען קען פארברענגען גאנצע שעות מיט גרויסע און קליינע ספיקות וואס מאכן זיך דא און דארט, און וואס געבן אונז צו שפירן אז מיר זענען נישט "דא" און נישט "דארט". אלע ספיקות, רוף עס פראקטישע, בעל-הבית'ישע, אפילו נארישע - קומען פון דעם זעלבן מקור, און דאס איז "שכחה". ווען מען פארגעסט אז השי"ת איז דא, ער פירט און דרייט די רעדל פון אונזער לעבן, דאן הייבן מיר אן צו האבן ספיקות, כאילו מיר אליין זענען דא בעל הבית און דער איינציגער אחראי אויף די תוצאות פון אונזער באשלוס.

אוודאי קען מען זיך נישט אומגיין מיט פזיזות. מען דארף טאקע מחליט זיין מיט שיקול הדעת, און מען דארף אויסרעכענען וואס און וויאזוי מען טוט עפעס. עמלק'ס טאקטיק איז אבער, אז ער בלאזט אויף דער ספק מיט א פארגרעסערונגס-גלאז, ביז דער מענטש'ס גאנצע קאפ און הארץ ליגט אינעם פארלעגנהייט און ער קען נישט מסיח דעת זיין דערפון. אינצווישן פארגעסט מען פון מציאת השם, אז השי"ת איז דא מיט מיר, און איך קען מקבל זיין פשוט'ע חיות פון אריינכאפן עפעס גוטס ווי א קאפיטל תהלים, א דיבור מיט השי"ת, אדער עטליכע משניות.

ווען א מענטש איז טרוד מיט עפעס, איז שווער צו טראכטן פון עפעס אנדערש, אבער ווען ער הייבט אן טוהן עפעס א דבר שבקדושה, דאן איז ער מקבל ישוב הדעת און הבנה וואס מחליט צו זיין. דערפאר וועט עמלק אנווענדן אלע כחות אז א מען זאל נישט זוכן און פארזוכן קיין ברעקל אלוקות, און ער פריידט זיך אז מען בלייבט ארומגעבינדן אינעם פלאנטער פון ספק. (עיין באריכות בדברי מהורנ"ת הלכות מעונן ומנחש ג'.)

שאלה: אויב א מענטש איז אלעמאל זיכער אז וואס ער טוט איז גוט, און וויאזוי ער איז - איז גוט, דאן וועט ער נישט זוכן צו שטייגן און זיך דערהייבן. וויאזוי דארף א מענטש זוכן - זיין א "מבקש" און זיך מסתפק זיין אויב זיין עבודת השם איז גוט - אפשר קען עס ווערן נאך בעסער?

תשובה: אוודאי דארף א מענטש בודק זיין אויב ער גייט אויף א ריכטיגע וועג און מהלך אדער נישט. אדרבה, דאס איז דער עיקר מעלה פון א מבקש וואס בלייבט נישט שטיין אויף איין מדריגה. אבער מען דארף קובע זיין א צייט דערצו, ביי תפילה און התבודדות, אדער ביים זיך דורכשמועסן מיט א פארשטענדליכער חבר אדער חכם. אזוי דארף מען נישט מיטשלעפן בלבולים און ספיקות א גאנצע טאג. דאס איז זיכער, דער תכלית אליין - צוצוקומען צו השי"ת - איז דער תכלית, אבער די וועג אנצוקומען דארט איז אויך א תכלית. מען קען און מען דארף לעבן מיט חיות במשך די גאנצע צייט וואס מען זוכט, און דעמאלט קען מען זוכן די ריכטיגע וועג מיט מנוחת הנפש.

פארזעצונג פון זייט 1.

ציילן דער חילוק צווישן צוויי און דריי

נומערן צו ציילן, נומערן דערציילן

אֵלֶּה פְקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן. די סכומים וואס ווערן אויסגערעכנט אין פרשת פקודי לערנען אונז עפעס. מען האט פונקטליך געוואויגן און גערעכנט די שקלים מיט וואס מען האט געבויט א מקום פאר השראת השכינה. יעדער שקל האט געהאט א חשבון און א תפקיד. יעדע נומער און סכום פארנעמט דא א מורא'דיגע חשיבות. אויב ס'וואלט געפעלט א האלבע שקל – וואלט נישט געקענט געשען דער מציאות פון השראת השכינה ביי די אידן. די עצי שיטים זענען געווארן "עומדים" נאר דורך א פונקטליכער חשבון.

דער מדרש (רבה, פקודי) דרש'נט "פקודי המשכן" – אז משה רבינו איז געזעסן און האט אויסגערעכנט די סכומים פון די תרומות, און טויזנט-זיבן הונדערט פינף און זיבעציג שקלים זענען נעלם געווארן פונעם חשבון. משה רבינו האט זיך זייער געזארגט דערוועגן, און ער איז נאכאמאל אריבערגעגאנגען די חשבונות, ציילנדיג יעדן פרט און פרט, ביז השי"ת האט אים אריינגעשיינט די הארה אז מען האט גענוצט די שקלים אויף צו מאכן די "ווים" – העקעלעך פאר די עמודים. דעמאלט איז זיין שמחה גאנץ געווארן. דאס איז אזא סארט שמחה וואס מען שפירט ווען מען מיינט אז מען האט פארלוירן גאר א טייערע זאך, און נאכדעם איז מען מגלה אז די "אבידה" ליגט אין די אייגענע רשות.

די שקלים זענען נישט בלויז מטבעות. יעדער שקל סימבאליזירט אן עולם מלא, א העכערע וועלט פון א אידישער נפש. א אידישע נשמה איז טאקע א פרט פון א כלל, אבער ווי טייער איז דער פרט... משה רבינו האט זיך געזארגט אויף דאס וואס דער שקל סימבאליזירט... דער געטרייער מנהיג האט זיך געזארגט אויף יעדער נפש פון כלל ישראל. יעדער נפש באזונדער, און אלע נפשות צוזאמען, ברענגען השראת השכינה צווישן כלל ישראל. השראת השכינה קען נישט געשען פון א חשבון וואס איז "בערך". עס מוז זיין גענוי און קלאר. יעדער נפש איז א חלק פונעם חשבון. די זהירות און דאגה ביים רעכענען א פונקטליכע חשבון פארזיכערט כלל ישראל'ס קיום אויפן וועלט. אזוי ווייסט א איד: איך בין נישט איבעריג. איך בין געציילט, גערעכנט, און אריינגערעכנט. איך האב אן אייביגע חלק און תפקיד פון ברענגען השראת השכינה. מיין פערזענליכע נתינה, מיין האלבע שקל, און מיין גאנצע הארץ ליגט דארט צווישן אלע שקלים, צווישן די ווענט ווי די שכינה רוהט.

וואויל איז אונזער חלק אין השראת השכינה, וואויל איז אונזער חלק אין די תורה וואס יעדע אות דערפון איז געציילט, און יעדע מצוה איז אן אומשאצבארע אוצר. "פקודים" איז א לשון פון רעכענען און דערמאנען, און עס איז אן אנדייטונג אויף חשוב'ע זאכן וואס ווערן געציילט און דערמאנט צוליב זייערע חשיבות. פקודים. פקדון. תפקיד. פקודה. די אלע לשונות שטאמען פון איין שורש. פִּקּוּדֵי ה' יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי לֵב. די ששים רבוא אותיות התורה ווייזן אויף די ששים רבוא נשמות ישראל. א איד איז אן אומשאצבארע אוצר, א פקדון ביים רבונו של עולם. יעדע נשמה האט א ספעציעלער תפקיד וואס ער דארף טוהן.

דאס איז די פנימיות'דיגע אנדייטונג פון "פקודים", סכומים, נומערן. נישט נאר א אידישע נשמה ווערט נישט פארלוירן, נאר יעדע פעולה, מחשבה, און רצון מיט וואס א איד איז זיך מעורר, ווערט פונקטליך גערעכנט און געציילט. גארנישט גייט לאיבוד. לֵית רְעוּתָא טָבָא דְּאִתְאֲבִיד – ס'איז נישטא א גוטע רצון וואס ווערט פארלוירן. דאס איז אונזער ענטפער און געווער קעגן מלחמת עמלק. עמלק'ס קאלטקייט מאכט אונז שפירן איבעריג, נישטיג ווי א טראפ און א ברעקל וואס ווערט נישט געציילט. עמלק ברענגט אונז אריין אזעלכע מחשבות ווי, "עה, וואס איז דיין עבודה ווערד? ס'לוינט זיך אפילו נישט פרובירן איינצוהאלטן, דיין קבלה וועט סיי ווי נישט לאנג אנהאלטן... האלסט אז האסט זיך גערירט מיט א מילימעטער אין עבודת השם? ביסט עפעס געשטיגן...? רעדט זיך איין אן אנדערע ליגנט..."

אזעלכע ספיקות ברענגען קרירות. בסדר. איך בין א פינפטער ראד אדער אן איבעריגע ברעקל. יעצט קען איך זיך וואלגערן און "פוילעצן" צווישן איין לאנגווייליגע פעולה צום צווייטן. אבער די תורה געבט אונז א טייערע עצה צו דעם: באטראכט נישט דיינע מעשים אלס קליינגעלט. ווייס וויאזוי צו רעכענען און שעצן. ס'איז נישטא קיין איבעריגע פארשווענדעטע כחות. אלעס ווערט איינגעזאמלט, געמאָנט, און געציילט. יעדע טריט, יעדע שריט, יעדע מינוט. יעדע ברעקל אנשטרענגונג, יעדע טראפ פון סבלנות. דיין לעבן איז פול מיט אוצרות וועלכע וואלגערן זיך אונטער די פיס. זיי א מיליאנער. ווייס וואס דו פארמאגסט, און וואס דו קענסט פארמאגן אויב דו ווילסט נאר.

עלהו לא יבול

ברכת מזל טוב
לכבוד הני תרי צנתרא דדהבא האריות שבחבורתנו הקדושה השוקדים יומם ולילה על התורה ועל העבודה בהתמדה ובשמחה
כמר **משה יקותיאל יהודה ראזענבערגער** נ"י
כמר **חיים נתן ישראל בריינעס** נ"י
לרגל שמחת הכנסם לברית האירוסים בשעטומ"צ
בזכות רביה"ק יזכו להקים בתים נאמנים בישראל ברוב שמחה ונחת
חבורת אור הצדיק ירושלים

הר"ר **אליעזר סאוויצקי** נ"י
הר"ר **אברהם שמעון פריעד** נ"י
לרגל שמחת נשואי ידידם הבחור החתן
יעקב פיל נ"י
בזכות רביה"ק יזכה להקים בית נאמן בישראל ברוב שמחה ונחת

כדי צו באקומען דעם גיליון יעדע וואך, צו שיקן הערות, אדער צו תורם זיין קען מען זיך פארבינדן: idishkind@gmail.com
איינטיילצונעמען אינעם זיכוי הרבים פון מפיץ זיין דעם גליון אין בתי מדרשים ביטע רופט:
א"י: 052-7688-609 | חו"ל: 917-909-8851 • 347-451-5857